

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.934 van 27 oktober 2014
in de zaak A. 212.922 /IX-8412**

In zake: Elisabeth RYCKAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Peter Roosens en Karolien Eeckhoudt
kantoor houdend te 3000 Leuven
Arnould Nobelstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de SENAAT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Bart Martel en Heleen Vandermeersch
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 juni 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “[d]e beslissing van het College van Quaestoren van de Senaat van 24 april 2014 om Elisabeth Ryckaert niet te benoemen als eerste directieraad, noch haar door assimilatie de wedde van eerste directieraad toe te kennen, beslissing zoals die impliciet blijkt uit de brief van de Secretaris-generaal van de Senaat aan Elisabeth Ryckaert van 30 april 2014 en uit een daarbij gevoegde nota van 24 april 2014, alsook uit het uittreksel uit de notulen van de vergadering van het College van Quaestoren van 24 april 2014 dat op 9 mei 2014 aan Elisabeth Ryckaert overhandigd werd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2014.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en advocaat Peter Roosens, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Bart Martel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In het Belgisch Staatsblad van 14 februari 1997 wordt bekendgemaakt dat de Quaestuur van de Senaat een vergelijkend examen zal organiseren voor de samenstelling van een personeelsreserve van tolken.

Wat de bezoldiging betreft, wordt uitdrukkelijk vermeld:

“De brutobeginwedde varieert van 95001 F tot 107222 F per maand (huidige index), naar gelang van de leeftijd van de belanghebbende op het ogenblik van de indiensttreding.

De geslaagde kandidaten kunnen, indien de behoeften van de dienst het vereisen, eventueel met een arbeidsovereenkomst worden in dienst genomen.”

3.2. Verzoekster slaagt voor dit examen.

Bij besluit van 9 juli 1998 wordt zij met ingang van 1 oktober 1998 benoemd tot tolk op proef. Daarbij worden ook haar jaarwedde en leeftijdstoelage vastgesteld.

Luidens artikel 2 van het organiek personeelsreglement van de Senaat behoort de tolkdienst tot de niet-permanente diensten van de Senaat. Luidens artikel 12 van ditzelfde reglement behoren tolken, eerste tolken en eerstaanwezend tolken tot het kader B en luidens artikel 13 betreft het kader B het personeel van de niet-permanente diensten.

De weddeschalen van de tolken in het kader B zijn bepaald als volgt:

“De tolk geniet tijdens de eerste 3 jaren in zijn rang 6/7 van de weddeschaal van attaché; tijdens de volgende 7 jaren 6/7 van de weddeschaal van adjunct-adviseur.

De eerste tolk geniet tijdens de eerste 5 jaren 6/7 van de weddeschaal van adviseur; tijdens de volgende jaren en als eerstaanwezend tolk 6/7 van de weddeschaal van eerste adviseur.”

Het is in dit kader dat ook de jaarwedde van verzoekster is vastgesteld.

De voor verzoekster vastgestelde leeftijdstoelage wordt toegekend overeenkomstig artikel 38 van het organiek personeelsreglement dat op dat ogenblik luidt als volgt:

“Ten einde de diensten van de personeelsleden vóór hun indiensttreding bij de Senaat te valoriseren, wordt een weddetoeslag verleend berekend op basis van de leeftijd op de datum van indiensttreding, overeenkomstig de bepalingen vastgesteld door het College van Quaestoren. Deze toeslag maakt deel uit van

de wedde maar mag geen inbreuk maken op de ter zake van de anciënniteit vastgestelde criteria.

Overigens mag de aldus verleende toeslag de wedde in geen geval doen uitgaan boven het maximum van de weddeschaal van de belanghebbende. (*)

(*) De toeslag is gelijk aan een periodieke weddeverhoging per leeftijds-tranche van 3 jaar en voor zoverre de begunstigde ten minste 22 jaar oud is bij de indienstneming voor de kaders C, D en E en ten minste 26 jaar voor de kaders A en B.

De toeslag wordt berekend naar rata van 1/36ste van het bedrag van een periodieke weddeverhoging voor iedere volledig te valoriseren maand.

Het aantal toeslagen wordt beperkt tot maximum 4 voor de kaders C, D en E en tot maximum 3 voor de kaders A en B.

Om de valorisatie van de leeftijdsjaren op die wijze tot stand te brengen wordt de minimumleeftijd voor een betrekking van de kaders C, D en E vastgesteld op 21 jaar en op 25 jaar voor een betrekking van de kaders A en B.

Voor personeelsleden van de kaders A en B die op het ogenblik dat zij tot die kaders zijn toegetreden niet in het bezit waren van een universitair diploma, worden de jaren vóór de indiensttreding slechts naar rata van 2/3de gevaloriseerd.

Indien het personeelslid van de kaders A en B op 25-jarige leeftijd nog niet in het bezit was van een universitair diploma wordt de periode vervat tussen dit ogenblik en het ogenblik waarop hij zijn universitaire graad heeft behaald slechts naar rata van 2/3de gevaloriseerd.

De valorisatie van de leeftijdsjaren wordt toegekend in de weddeschaal waarin de betrokkene zich bevindt.”

3.3. Bij besluit van 28 oktober 1999 wordt verzoekster met uitwerking vanaf 1 oktober 1999 benoemd tot tolk. Daarbij wordt haar jaarwedde aangepast.

De volgende jaren doorloopt verzoekster de in het organiek personeelsreglement bepaalde administratieve en geldelijke loopbaan als tolk.

3.4. In een brief van 26 juni 2000 aan de directeur-generaal van de Quaestuur van de Senaat kaart verzoekster aan dat bij de vaststelling van haar wedde geen rekening werd gehouden met haar anciënniteit en ervaring. Zij wijst erop dat zij sinds haar indiensttreding bij de Senaat op 45-jarige leeftijd slechts een leeftijdstoelage van 10 jaar geniet, terwijl zij op het ogenblik van haar indiensttreding reeds 24 jaar dienst had in het onderwijs en zij 8 jaar als free-lance tolk bij de Senaat werkte. Zij dringt daarom aan op een herziening van haar loon.

‡CHKOLCCAH-BBHGHV‡

De directeur-generaal antwoordt op 30 juni 2000 dat het College van Quaestoren inmiddels heeft ingestemd met een voorstel om in de toekomst bij de berekening van de leeftijdstoelage te voorzien in een maximum van acht in plaats van vier verhogingen.

3.5. In een brief van 16 juli 2000 aan de voorzitter van het College van Quaestoren klaagt verzoekster over de 6/7de betaling van de tolken, die volgens haar niet overeenstemt met de te leveren prestaties, alsook over de beperking van de leeftijdsvergoeding tot 35 jaar en over het feit dat er – in tegenstelling tot wat gebruikelijk is in andere overheidsdiensten – geen overname van de volledige anciënniteit gebeurt.

3.6. Bij besluit van 21 december 2000 wordt de leeftijdstoelage van verzoekster met ingang van 1 januari 2001 aangepast.

Deze aanpassing gebeurt naar aanleiding van een beslissing van het Bureau van de Senaat van 21 december 2000 in verband met de leeftijdsvalorisatie. Deze wordt met ingang van 1 januari 2001 beperkt tot maximum acht toeslagen in plaats van drie voor de personeelsleden van de kaders A en B.

Artikel 38 van het organiek personeelsreglement van de Senaat wordt in die zin aangepast.

3.7. Krachtens het besluit van het Bureau van de Senaat van 1 juli 2004 ‘inzake de herziening van de weddeschalen van de personeelsleden van de Senaat’ worden de jaarwedde en de leeftijdstoelage van verzoekster met uitwerking vanaf 1 januari 2004 opnieuw vastgesteld.

Het Bureau heeft op 1 juli 2004 immers onder meer ingestemd met de berekening van de leeftijdstoelage vanaf de leeftijd van 24 jaar (in plaats van 25 jaar) voor de kaders A en B. Artikel 38 van het organiek personeelsregle-

ment wordt in die zin aangepast. De maatregel heeft uitwerking vanaf 1 januari 2004.

3.8. Bij besluit van het College van Quaestoren van 23 juni 2008 wordt verzoekster met ingang van 1 oktober 2008 benoemd tot eerste tolk en worden haar jaarwedde en leeftijdstoelage in die functie bepaald.

3.9. In december 2008 klaagt verzoekster haar loonsituatie aan bij twee quaestoren. Zij zet uiteen dat enkel in een leeftijdsvalorisatie is voorzien zonder een overname van de anciënniteit uit vorige functies, in tegenstelling tot elders in de openbare sector waar dit de regel is. Voor haar concrete situatie betekent dit dat 24 jaar werkervaring niet in rekening wordt gebracht voor wedde- en dienstanciënniteit. Dit leidt volgens verzoekster tot belangrijke loondisproporties, tot de onbereikbaarheid van directiefuncties en tot een niet-aangepaste pensioenregeling.

Beide quaestoren leggen deze problematiek voor aan de griffier van de Senaat, zonder dat dit tot enige beslissing leidt.

3.10. Op 21 januari 2010 betuigt het Beperkt Bureau zijn akkoord met een voorstel van het College van Quaestoren om de leeftijdstoelage te vervangen door een weddetoeslag die wordt berekend op basis van de duur van de beroepservaring op de datum van indiensttreding.

Het nieuwe artikel 38 van het organiek personeelsreglement, dat in werking treedt op 1 februari 2010, luidt dan als volgt:

“Ten einde de diensten van de personeelsleden vóór hun indiensttreding bij de Senaat te valoriseren, wordt een weddetoeslag verleend berekend op basis van de duur van de beroepservaring op de datum van indiensttreding, overeenkomstig de bepalingen vastgesteld door het College van quaestoren. Die toeslag maakt deel uit van de wedde, maar mag geen inbreuk maken op de ter zake van de anciënniteit vastgestelde criteria.

Overigens mag de aldus verleende toeslag de wedde in geen geval doen uitgaan boven het maximum van de weddeschaal van de belanghebbende.(*)

(*) De toeslag is gelijk aan een periodieke weddeverhoging per 3 jaar beroepservaring.

De toeslag wordt berekend naar rata van 1/36ste van het bedrag van een periodieke weddeverhoging voor iedere volledig te valoriseren maand.

Het aantal toeslagen wordt beperkt tot maximum negen voor de kaders C, D en E en tot maximum acht voor de kaders A en B.

De valorisatie van de duur van de beroepservaring wordt toegekend in de weddeschaal waarin de betrokkene zich bevindt.

Overgangsbepaling

De personeelsleden die op 31 januari 2010 bij de Senaat in dienst zijn, genieten het vermoeden dat ze over een onafgebroken beroepservaring beschikken tussen hun 21e verjaardag (kaders C, D en E) of 24e verjaardag (kaders A en B) en de datum van hun indiensttreding.”

3.11. Op 14 juli 2011 betuigt het Beperkt Bureau zijn akkoord met een voorstel van het College van Quaestoren om – in het kader van een rationalisering van het beheer – het organogram van de tolkendienst tot vier vaste tolken te beperken, van wie één de functie van “hoofd van de tolkendienst” zou uitoefenen, dit is een functie op het niveau van eerste directieraad met een 6/7de-dienstregeling.

Bij dienstnota 2011/16 van 17 juli 2011 wordt vervolgens het ambt van “hoofd van de tolkendienst” vacant verklaard. Twee personeelsleden, onder wie verzoekster, stellen zich kandidaat. Na een vergelijking van de titels en verdiensten van beide kandidaten, wordt vastgesteld dat op het vlak van de competenties geen relevant onderscheid tussen hen kan worden gemaakt. Op het vlak van de anciënniteit als statutair ambtenaar bij de tolkendienst van de Senaat bestaat er wél een groot onderscheid tussen beide kandidaten: waar verzoekster over dertien jaar dienstanciënniteit beschikt, heeft de andere kandidaat vijftwintig jaar dienstanciënniteit.

Daarom beslist het Beperkt Bureau op 13 oktober 2011, op voorstel van de secretaris-generaal, om deze tweede kandidaat met ingang van 1 november 2011 te bevorderen tot hoofd van de tolkendienst, wat aan verzoekster met een brief van 14 oktober 2011 wordt meegedeeld.

3.12. Met een brief van 2 februari 2012 kaart verzoekster haar situatie nogmaals aan bij een quaestor. Zij wijst er andermaal op dat in de Senaat niet het gebruikelijke systeem van overname van de volledige anciënniteit bij de overheid gekend is, maar enkel een systeem van “leeftijdstoeslag”, later “ervaringstoeslag”. Zij merkt voorts nog op dat zij niet voor een bevordering tot diensthoofd in aanmerking is gekomen omwille van haar anciënniteit bij de Senaat. Zij vraagt of er in een compensatie kan worden voorzien, aangezien zij niet voor een weddeassimilatie in aanmerking kan komen, waarvoor zij immers 21 jaar bij de Senaat in dienst dient te zijn.

3.13. Met een nota van 20 februari 2013 zet verzoekster het voorgaande ook nog eens uiteen ten aanzien van een andere quaestor en stelt zij de volgende “compensatievraag”:

“Wat ik nu vraag: mij toch aan te stellen als adjunct van het diensthoofd vanaf de benoeming van het huidige Diensthoofd in zijn functie en de daarbij behorende wedde of een weddecompensatie (de wedde bv van eerste Adviseur met 20 jaar dienst of Directieraad met 15 jaar dienst). Dit lijkt me een redelijke compensatie voor het grote weddeverlies geleden de eerste tien jaar van mijn loopbaan bij de Senaat. Mochten alle dienstjaren aangerekend zijn, dan zou ik al lang de maximumwedde van eerste adviseur bereikt hebben.”

3.14. Op de vergadering van het College van Quaestoren van 14 januari 2014 is de door verzoekster gevraagde valorisering van de anciënniteit verworven vóór haar indiensttreding bij de Senaat geagendeerd.

In de notulen van deze vergadering kan daarover het volgende worden gelezen:

“Om billijkheidsredenen vraagt het College dat men zou voorstellen aan betrokkene een verloning te geven die overeenkomt met die van eerste directieraad en dit ter compensatie gelet op het feit dat er geen rekening werd gehouden met de anciënniteit verworven in de publieke sector (wat niet voorzien is in het personeelsreglement) en om anderzijds het afschaffen van de functie van directeur van de tolken te compenseren.”

3.15. In een nota van 25 februari 2014 aan het College van Quaestoren wordt de valorisering van de anciënniteit verworven vóór de indiensttreding bij de Senaat onderzocht en wordt het volgende besloten:

“1. Aan de vraag van het personeelslid kan niet worden tegemoetgekomen zonder het personeelsstatuut te schenden en een discriminatie in het leven te roepen ten nadele van vele andere collega's die eveneens ervaring in de openbare sector hebben opgedaan vóór hun indiensttreding in de Senaat.

2. Los van de inhoudelijke discussie over de rechtsgeldigheid van de vaststelling van de wedde van de betrokkene, moet er ook op worden gewezen dat de graad van eerste directieraad (en de daaraan verbonden wedde) statutair-technisch enkel bij keuzebevordering kan worden toegekend nadat er een oproep aan kandidaten en een beoordeling van titels en verdiensten heeft plaatsgevonden. Er valt moeilijk in te zien hoe de instelling van een bijkomende graad te verantwoorden zou kunnen zijn in de dienst waar het betrokken personeelslid werkzaam is.”

3.16. Eveneens op 25 februari 2014 betuigt het College van Quaestoren zijn akkoord met de conclusies van de voormelde nota.

3.17. In e-mailberichten van 17 en 25 maart 2014 aan de directeur-generaal stelt verzoekster dat haar bevestigd is dat zij zou worden benoemd tot eerste directieraad. Zij vraagt haar de precieze datum van deze beslissing mee te delen, evenals de datum waarop deze benoeming ingaat. Zij vraagt tevens naar een uittreksel uit het proces-verbaal van het College van Quaestoren.

Met e-mailberichten van 25 en 27 maart 2014 aan de voorzitter van de Senaat informeert verzoekster eveneens naar haar benoeming tot eerste directieraad, die volgens haar steeds mondeling is beloofd en dus moet worden gerespecteerd.

De voorzitter van de Senaat antwoordt op 27 maart 2014 dat aan de Quaestuур werd gevraagd snel duidelijkheid te verschaffen.

3.18. In een nota van 24 april 2014 aan het College van Quaestoren wordt de valorisering van de anciënniteit verworven vóór indiensttreding bij de

Senaat onderzocht en worden de volgende vaststellingen gedaan (met weglating van de voetnoten):

“I. Vraagstelling

Een personeelslid (v) acht zich benadeeld door de wijze waarop het pecuniair statuut van de Senaat de anciënniteit in aanmerking neemt die zij vóór haar indiensttreding in de Senaat had verworven in de openbare sector (onderwijs). Zij is momenteel titularis van een ambt in de vlakke loopbaan van het niveau A.

Indien de Senaat alsnog niet tot een herwaardering van haar voorgaande anciënniteit in de openbare sector wil overgaan, meent zij dat haar ter compensatie van het beweerde geleden nadeel ten minste de weddeschaal van eerste directieraad zou kunnen worden toegekend, dat is de eerste promotiegraad in het niveau A. Zulks zou naar haar mening des te meer gepast zijn nu enkele jaren geleden het ambt van directeur in haar dienst werd afgeschaft en zij daardoor een grote kans op bevordering zou hebben zien teloorgaan.

II. Bespreking

A. Algemeen

In het federale parlement (Kamer en Senaat) is er aan elke functie een barema verbonden dat voorziet in jaarlijkse en/of tweejaarlijkse verhogingen; die verhogingen worden toegekend volgens de anciënniteit die het betrokken personeelslid met de tijd in de Senaat opbouwt.

Bij de indiensttreding wordt bij de loutere baremieke inschaling van nieuwe medewerkers geen rekening gehouden met de tijd die ze vóór hun komst in de Senaat reeds zouden hebben doorgemaakt in andere openbare diensten, zoals dat in diverse openbare instellingen en besturen het geval is: die nieuwe medewerkers hebben allen recht op het aanvangsbedrag (anciënniteit: 0) van hun barema.

De specificiteit van het parlementair verloningssysteem bestaat er evenwel in dat bovenop dat aanvangsbedrag van het barema elk nieuw personeelslid – en zulks ongeacht de aard van zijn/haar professionele antecedenten – aanspraak kan maken op een apart vastgestelde weddetoeslag die ten doel heeft de vroeger opgedane beroepservaring te valoriseren.

De beroepservaring wordt dus op gelijke wijze te gelde gemaakt ongeacht de omgeving waarin die ervaring is opgedaan. Op die wijze kunnen ook medewerkers die uitsluitend of hoofdzakelijk in de privésector als zelfstandige of als werknemer bedrijvig waren (juristen, informatici, secretaressen, ...) hun expertise in dezelfde mate valoriseren als de collega's die van de openbare sector overkomen.

Tot 31 januari 2010 werd die weddetoeslag forfaitair vastgesteld op basis van de leeftijd van de betrokkene op het ogenblik van de indiensttreding (= ‘leeftijdstoeslag’). Inmiddels is het evenwel op grond van Europese regelgeving verboden bij de vaststelling van een wedderekening te refereren aan de leeftijd van de werknemer. Daarom wordt de toeslag vanaf 1 februari 2010 in principe berekend op grond van de effectieve algemene (en met stukken te staven) beroepservaring die is verworven sedert het behalen van het diploma dat toegang geeft tot de functie bij de Senaat (= ‘ervaringstoeslag’); dat principe wordt als dusdanig wel enkel toegepast voor nieuwe indiensttredingen na 31 januari

2010: voor de personeelsleden die al vóór die datum in dienst zijn getreden, geldt namelijk, krachtens een beslissing van het College van Quaestoren, het onweerlegbare vermoeden dat de effectieve algemene beroepservaring alsnog precies overeenstemt met de periode die tot 31 januari 2010 in aanmerking kon komen voor de vroegere leeftijdstoelage: voor al die personeelsleden verandert er dus niets in vergelijking met de toestand vóór 1 februari 2010.

Zonder verder specifiek in te gaan op het (complexe) systeem van leeftijds- en ervaringstoelagen, kan in het algemeen worden beklemtoond dat een dergelijke anciënniteitsvalorisatie op zich reeds voor de meerderheid van de personeelsleden veel gunstiger uitvalt dan wanneer men toepassing zou maken van de klassieke methode op grond waarvan alleen anciënniteit in de openbare sector geheel of gedeeltelijk in aanmerking komt; enkel personeelsleden die na de afloop van hun studies onmiddellijk en ononderbroken in de openbare sector aan de slag zijn geweest, zouden bij hun overstap naar de Senaat op het vlak van de anciënniteitsvalorisatie wellicht minder goed af kunnen zijn dan wanneer het systeem van de gehele of gedeeltelijke in aanmerkingneming van overheidsdiensten zou gelden. Hoe dan ook lijdt het geen twijfel dat alvast *in globo* zo goed als iedereen er bij een overstap naar de Senaat/Kamer financieel op vooruitgaat.

In elk geval past het te stellen dat het gehanteerde systeem is opgebouwd volgens een eigen interne logica die perfect rechtsgeldig is aangezien het alle personeelsleden in eenzelfde situatie zonder onderscheid op gelijke voet behandelt wat de opgedane voorafgaande beroepservaring betreft. Nu de wedde van het personeelslid volkomen in overeenstemming met dat systeem is vastgesteld, kan van enige onrechtmatige behandeling geen sprake zijn. Integendeel, indien men voor haar alsnog een verschillende berekeningswijze zou toepassen, zou dat een ontoelaatbare discriminatie inhouden van de tientallen andere collega's wier voorafgaande anciënniteit in de openbare sector ook volgens de hiervoor beschreven statutaire regeling is vastgesteld.

In het voorliggende individuele dossier moet er ten slotte ook op worden gewezen dat de betrokkene vóór haar indiensttreding in oktober 1998 uitvoerige onderhandelingen met de Personeelsdienst heeft gevoerd, tijdens welke zij op uitgebreide en gedetailleerde wijze kennis heeft kunnen nemen van de consequenties die aan haar overstap naar de Senaat op financieel vlak verbonden waren. Die financiële voorwaarden zijn sedert haar indiensttreding trouwens nog aanzienlijk verbeterd, aangezien de weddeschalen sindsdien diverse malen zijn opgewaardeerd en onder meer ook het systeem voor de berekeningswijze van de (toenmalige) leeftijdstoelage eind 2000 nog in belangrijke mate is aangepast, precies ten voordele van personeelsleden die bij hun indiensttreding reeds wat ouder waren.

Tot besluit kan worden gesteld dat aan de vraag van het personeelslid tot herwaardering van haar voorgaande anciënniteit in de openbare sector niet kan worden tegemoetgekomen zonder het personeelsstatuut te schenden en een discriminatie in het leven te roepen ten nadele van vele andere collega's die eveneens ervaring in de openbare sector hebben opgedaan vóór hun indiensttreding in de Senaat.

B. Eerste directieraad

Aangezien aldus de wedde van de betrokkene is vastgesteld in overeenstemming met de statutaire regels ter zake, is er vanzelfsprekend evenmin enige reden aanwijsbaar om ‘ter compensatie van een beweerd nadeel’ de weddeschaal van eerste directieraad toe te kennen.

Het feit dat, zoals bijkomend wordt aangevoerd, een bevorderingsmogelijkheid van directeur in de betrokken dienst is verdwenen, kan overigens ook *an sich* juridisch-technisch op geen enkele wijze worden aangemerkt als een ‘te compenseren nadeel’, te meer daar er in de dienst, die momenteel wordt geleid door een eerste directieraad, voorts nog slechts drie medewerkers (allen van universitair niveau) werkzaam zijn van wie er één meer anciënniteit heeft dan het personeelslid in kwestie, zodat het zelfs allerm minst zeker zou zijn geweest dat de directeursfunctie haar in voorkomend geval zou zijn toegekend.

Zelfs indien men zou menen dat alsnog de toekenning van de weddeschaal van eerste directieraad te overwegen valt – quod non – dan moet erop worden gewezen dat er statutair-technisch maar 2 mogelijkheden zijn om die weddeschaal van eerste directieraad te bekomen:

- a. hetzij bij wijze van keuzebevordering nadat er een oproep aan kandidaten en een beoordeling van titels en verdiensten heeft plaatsgevonden;
- b. hetzij in het raam van de statutaire regeling inzake weddeassimilatie.

Wat punt a. betreft, zij herhaald dat de dienst momenteel wordt geleid door een eerste directieraad, die naar verluidt nog niet onmiddellijk de Senaat zal verlaten. Het zal dus nog enige tijd duren voor de bestaande functie vacant kan worden verklaard. Anderzijds valt moeilijk in te zien hoe de instelling van een bijkomende graad van eerste directieraad te verantwoorden zou kunnen zijn in de kleine dienst waar het betrokken personeelslid werkzaam is.

Inzake punt b. moet ten slotte worden vastgesteld dat het personeelslid niet voldoet aan de voorwaarden om in wedde te worden gelijkgesteld met een eerste directieraad: daarvoor is in eerste instantie minimaal 21 jaar statutaire dienst in de Senaat vereist; aangezien het personeelslid (geboren op 14 januari 1953) in dienst is getreden op 1 oktober 1998, voldoet zij pas aan die voorwaarde op 1 oktober 2019) (d.i. wanneer ze de inmiddels de leeftijd van 66 jaar heeft bereikt).

III. Besluit

Er lijken geen redenen voorhanden om tegemoet te komen aan het verzoek van het personeelslid.”

3.19. Op 24 april 2014 beslist het College van Quaestoren om “zich onverkort aan te sluiten bij de nota die door de diensten werd voorgelegd”.

3.20. Met een brief van 30 april 2014 stelt de secretaris-generaal verzoekster in kennis van deze beslissing van het College van Quaestoren.

Op 9 mei 2014 wordt aan verzoekster op haar vraag nadere informatie bezorgd, waaronder een uittreksel uit de notulen van de vergaderingen van het College van Quaestoren van 14 januari 2014, 25 februari 2014 en 24 april 2014.

Verzoekster onderkent in de brief van de secretaris-generaal van 30 april 2014 en de daarbij gevoegde nota, alsook in de notulen van de vergadering van het College van Quaestoren van 24 april 2014 de bestreden beslissing.

3.21. Met een brief van 27 juni 2014 stelt de raadsman van verzoekster de Senaat in gebreke om aan zijn cliënte “de wedde te betalen waarop zij recht heeft als eerste directieraad, met ingang van 1 januari 2014”, aangezien volgens hem het College van Quaestoren op 14 januari 2014 ontegensprekelijk beslist heeft om haar die wedde toe te kennen.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering.

4. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zouden alleen nodig zijn indien de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoekster

6. Verzoekster beroept zich, ter staving van de spoedeisendheid van haar vordering, op materiële en morele schade die zij ingevolge de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing lijdt.

Wat haar materiële schade betreft, wijst zij op “de gebruikelijke behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State” en op haar “waarschijnlijke” pensionering in februari 2018. Zij ontleent daaraan het argument dat, indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet wordt geschorst, zij “met redelijke zekerheid” haar loopbaan als statutaire ambtenaar zal beëindigen zonder enige bevordering of verhoging van wedde door assimilatie en zij ook geen enkele andere vorm van compensatie zal krijgen voor het niet voldoende in aanmerking nemen van haar anciënniteit als ambtenaar, noch voor de afschaffing van de directiefuncties binnen de tolkendienst. Zij vermeldt ook dat zij ingevolge de bestreden beslissing sinds enkele maanden “aanzienlijke financiële schade” lijdt, aangezien de wedde van eerste directieraad een stuk hoger ligt dan haar huidige en toekomstige wedde als eerste tolk. Bovendien bestaat volgens haar het risico dat zij ook na haar pensionering nog financiële schade zal lijden, aangezien het pensioenbedrag wordt bepaald door de gemiddelde wedde van de laatste vijf jaar vóór het pensioen en zij op grond van haar huidige weddeschaal het zogenaamde maximumpensioen voor ambtenaren niet zal verkrijgen.

Wat haar morele schade betreft, laat verzoekster gelden dat zij sinds haar aanstelling in 1998 met veel geduld en respect heeft gestreden voor een correcte vergoeding van haar anciënniteit, dat het College van Quaestoren tijdens de vergadering van 14 januari 2014 uitdrukkelijk heeft erkend dat haar jarenlange strijd gerechtvaardigd was en haar om billijkheidsredenen een wedde heeft toegekend die overeenstemt met die van een eerste directieraad, maar dat dit college door meer dan drie maanden later en waarschijnlijk onder druk van belangheb-

bende derden op zijn beslissing terug te komen, haar grote morele schade berokkent, die elke dag groter wordt.

Beoordeling

7. Zoals *sub* 5 hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

8. Voor zover de argumentatie van verzoekster gesteund is op “de gebruikelijke behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State” en haar “waarschijnlijke” pensionering in februari 2018, dient te worden vastgesteld dat thans niets doet vermoeden dat over verzoeksters beroep tot nietigverklaring geen uitspraak zal kunnen worden gedaan vóór haar “waarschijnlijke” pensionering. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de uitspraak van de Raad van State over het beroep tot nietigverklaring te laat zal komen om verzoekster ervoor te behoeden dat zij, zoals zij beweert, ingevolge de bestreden beslissing haar statutaire loopbaan zal dienen te beëindigen zonder enige bevordering, verhoging van wedde door assimilatie of andere compensatie van niet in aanmerking genomen anciënniteit.

Daarbij komt nog dat overeenkomstig artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals vervangen bij wet van

20 januari 2014, het verzoek tot schorsing op elk moment van de procedure ten gronde kan worden ingediend en nieuwe elementen in verband met de urgentie dan mede kunnen bepalen of het nieuwe verzoek kan worden aangenomen.

9. De materiële schade die door verzoekster wordt aangevoerd om de spoedeisendheid van haar vordering te verantwoorden, is bovendien van financiële aard. Verzoekster maakt helemaal niet aannemelijk dat deze na de uitspraak over haar beroep tot nietigverklaring niet meer zou kunnen worden goedge maakt. Dit geldt zowel voor het aangevoerde “weddeverlies” als voor de gevreesde repercussies voor het toekomstige pensioen.

10. Wat de aangevoerde morele schade betreft, moet evenzeer worden vastgesteld dat verzoekster geen enkele bijzondere omstandigheid vermeldt die ervan kan overtuigen dat ze niet meer zou kunnen worden goedge maakt door een uitspraak over haar beroep tot nietigverklaring. Het blijkt dan ook niet dat ze een spoedeisende behandeling van verzoeksters vordering in kort geding kan verantwoorden.

11. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de vordering te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

12. Aldus is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Kosten

13. Wat de respectieve vraag van verzoekster en van de verwerende partij betreft om de kosten van de vordering, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding, ten laste van de andere partij te leggen, zij eraan herinnerd dat de bijdrage in de betaling van de kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding,

wordt bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 oktober 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bert Thys,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Bert Thys